

Saa vel Kommissions- som Regeringsforslagets Affattelse synes os derfor at maatte foretrækkes, idet der da maatte stoles paa, at Justits- og Kultusministeren ved deres Valg af Medlemmer sikrede, at de uundværlige juridiske Garantier tilvejebragtes.

Vi kunne derhos ikke undlade at gentage vor Anmodning om, at det maa nærmere blive klaret, hvilket Forholdet er mellem Lov af 1. Marts 1895 om Tilsyn med Plejebørn og heromhandlede Lov. Selv om Lov 1. Marts 1895 har et langt videre rækkende Omraade (§ 1 „alle Plejebørn“), end nærværende Lov efter dens § 1 vil faa, kunne dog alle de Børn, som efter denne Lovs §§ 11 og 12 anbringes i Familier, i og for sig jo godt komme ind under Plejebørnstilsynet, i hvilken Henseende undertegnede skal bemærke, at i alt Fald de Organisationer, i Spidsen for hvilke jeg staaar, aldrig have ønsket sig fritagne for Plejebørnstilsynet, men følt en yderligere Betyggelse ved dette, uagtet vi selv sørge for, at hvert af os anbragt Barn faar en Tilsynsværge. Nogen Ulempe heraf er i alt Fald hidtil ikke mærket.

Ligesom Reglen i § 2 i Lov 1. Marts 1895 vist i ethvert Tilfælde bør vedblive at gælde ogsaa for den ny Lovs Børn, saaledes var det maaske dog for disse Børns Vedkommende rimeligt ogsaa at bevare Reglen i § 3. Undertegnede ved af egen Erfaring, at Plejebørnstilsynet mange Steder i Landet og navnlig paa Fyn yder et godt Værn, som vist vilde savnes, om § 3 ikke gjaldt.

Der hersker imidlertid hos mange Folk Uklarhed, om Plejebørnstilsynet skal tilse denne Lovs Børn, og det var derfor vist ønskeligt ved en Lovbestemmelse at faa Spørgsmaalet afgjort i den ene eller den anden Retning. Et er i ethvert Tilfælde sikkert, at Plejebørnstilsynet ikke er bragt ud af Verden ved denne Lovs Ikrafttræden.

ad § 28. Idet vi udtale vor Glæde over, at der nu er tilvejebragt Sikkerhed for Oprettelse af 2 Statsanstalter af strengeste Art, en for Drengene og en for Piger, ville vi gerne bede den Mulighed holdt aaben, at ogsaa en 15-aarig Dreng en Gang imellem kan anbringes paa den for Drengene bestemte Statsanstalt. Det er flere Gange faldet i vor Lod at faa betroet 15-aarige Drengene, som efter vor Overbevisning kun kunne opdrages paa en saadan Anstalt, og som i ethvert Tilfælde ere et alt for slet Eksempel for de yngre Drengene, som findes paa vore nuværende Anstalter. Hvis man ikke mener at kunne aabne en mere almindelig Udvej hertil ved en Tillægsbestemmelse i selve Paragraffen om, at „undtagelsesvis kunne dog ogsaa Drengene, som ere fyldte 15 Aar, anbringes i denne Anstalt“, kunde der maaske gives Justitsministeriet en Beføjelse til i særlig paa-trængende Tilfælde at tillade, at en 15-aarig Dreng anbragtes i paagældende Statsanstalt.

ad § 35. Naar der her er paalagt Optagelseshjemmet en *Pligt* til at modtage de i Paragraffen omtalte Børn, maa vi hertil bemærke, at det erfaringsmæssigt har vist sig umuligt i Optagelseshjemmet at *beholde* f. Eks. Pigebørn med Gonorrhoe i Udflod, Børn med stærkt perverse Tilbøjeligheder saavel overfor Mennesker som Dyr, Epileptikere, visse Former af Sindssygdom o. s. v. Den aandelige og legemlige Smittefare er saa overordentlig stor og Ulemperne for Gerningen i Optagelseshjemmet saa indgribende, at Hensynet til det enkelte Barn maa vige for Hensynet til de mange andre Børn, som alt ere her. Ligesom derfor Optagelseshjemmene maa være berettigede til forinden Anbringelsen at stille Betingelser om lægelige Undersøgelser efter de Skemaer, som vi have udarbejdet efter vore Erfaringer paa dette Omraade, saaledes maa der være en Ret for Optagelseshjemmene til at vægre sig ved at beholde Børn, som af ovennævnte Grunde vilde være en uforholdsmæssig stor Fare for de andre Børn. De Optagelses- og lagttagelseshjem, der for Tiden eksistere, ejes af Foreningen af 1837 til forsømte Børns Frelse og af kristelig Forening til vildfarende Børns Redning, og det synes ogsaa rimeligt, at det offentlige, naar det vil benytte disse Hjem, da tager saadanne Hensyn. Foran Ordet „pligtige“ i § 35 bede vi derfor om at faa indskudt „saavidt muligt“.